

Csendes gondolataim

írta Baranyi Lászlóné

Gyerekkoromban álmodtam egy csodálatos, békés világot. Ahol nyugalom van – és a szeretet a legfontosabb. Úgy gondolom, hogy mindenki ezt a szép világot keresi. Hiszem azt is, hogy a lelke mélyén minden ember örök értéket hordoz. Rajtunk múlik, hogy a felszínre tudjuk-e hozni.

Másokat segítünk-e abban, hogy megnyilvánuljon ez a csoda a mindennapokban? Egy mosollyal, egy őszinte dicsérettel, egy biztató szóval... Megteszünk-e mindent annak érdekében, hogy megmutassák a körülöttünk élők a jó oldalukat is?

Szerencsés gyerekkorom volt. Vidéken nőhettem fel szüleimmel, nagyszüleimmel, testvéreimmel, unokatestvéreimmel, barátaimmal.

Szeretem és tisztelem a földet, a természet örök tisztaságát, szépségét.

Emlékszem arra a csodálatos élményre, mikor először néztem meg az Anne-t, majd nem sokkal később a Váratlan utazást, két kislánnyal.

Mintha visszamentünk volna az időben néhány évtizedet.

Éveken keresztül számtalan csodát, tudást adott nekünk. A mai napig találunk benne olyan mozzanatot, amelyet érdemes kielemezni, megőrizni.

Egy-egy mondat, néhány esemény, ami akkor még nem tűnt annyira fontosnak, ma is meghatározza az életünket.

Mikor megoldunk a mindennapokban egy-egy feladatot, Anne szavai csengenek a fülünkbe:
„...Szívemnek legdrágább kincsei...”

Sara Stanley bátor, félelmet nem ismerő szeretete példát mutat, és előrevisz az utunkon. A gyermeki, ártatlan segítőkészsége jó példa, és bátran követheti őt bárki.

A puding próbájában csodálatos módszert találunk a parancsolgatás megfékezésére. Andrew bölcs tanácsa, mely szerint Felix mindent tegyen meg a kedve szerint, mosolyogva Felicitynek, a mindennapokban ügyesen alkalmazva kitűnően működik. A mosolygó, együttműködő emberrel nehéz veszekedni, nem igaz?

Rácsodálkozunk Alec és Janet harmonikus kapcsolatára. A maguk csodálatos ragaszkodásával, nyugalomával példát mutatnak minden nemzedéknek.

Olivia King csendes békéje bámulatos, előre mutató.

Felicity King pedig igen jó példája a fokozatos lelki fejlődésnek.

Mégis Hetty néni alakja ragadott meg leginkább. Szerintem a legösszetettebb, legbonyolultabb ember a sorozatban. A maga sokszínű egyéniségével mindig elbűvöl. Mindig figyelmeztet arra, hogy nem szabad első ránézésre, hallásra megítélni bárkit is!

Érdekes, hogy egészen a Memento mori epizódig alig tudunk valamit a másik énjéről.

A gyerekkorába pillanthatunk bele ebben a részben, amely figyelemreméltó.

Sokszor elgondolkodom azon, hogy mennyivel könnyebb volna megbocsátanunk egymásnak, ha elképzelnénk a velünk szemben álló embert esendő, védtelen kisgyermekként. Aki sír valami miatt... esetleg megverték... vagy nem szeretik. Akinek elvették a gyerekkorát, az álmait.

Aki, mint a filmben Hetty King, egy kemény páncélt von maga köré, azt gondolván, hogy ezzel megvédi magát mások ellen.

Miért látjuk a másikban az ellenséget? Miért kell mindig harcolni a saját igazunkért? Miért nem merünk néha gyengének mutatkozni? Miért nem mondhatjuk egyszerűen azt: Szerintem így volna jó, de szívesen, figyelmesen meghallgatom a te véleményedet is. Cseréljünk eszmét! Teremtsünk békét!

Kérjünk bocsánatot, ha megbántunk valakit.
Sokkal egyszerűbb volna az életünk, ha a lelki szemekkel figyelnénk másokra.

Igen, Hetty néni is felismerte, hogy a változást nem lehet megállítani, nem is szabad!

Fel kell azonban figyelni arra a szeretetre, amelyben nagylelkűen biztatja a szeretteit, hogy járják a saját útjukat, de a gyökereit óvja mindenki. Soha, semmilyen körülmények között ne felejtse el, hogy hová tartozik. A szülőföld, a bölcső mindig hazavár. A hagyományok, azok az értékek, amelyek megdobogtatják a szívünket, fényesítik a lelkünket, amiket nem szabad odaadni senkinek, semmiért, soha!

Hiszen egyetlenegy olyan mesét sem mondtak nekünk a szüleink, nagyszüleink, amelyben az édesapa és édesanya azt mondja a gyermekének: „Itt a tarisznyád, édes fiam, beletettem a hamuba sült pogácsát, ha elfáradsz, vagy eltévedsz, esetleg elcsüggednél, ülj le egy fa tövébe, egyél meg néhányat, az visszaadja az erődöt, a hitedet! Aztán, ha kiálltad a próbákat, mind a hármat, haza *ne* gyere!”

Ugye, senki nem hallott ilyen elképesztő mesét?!

Elgondolkodtató, hiszen száz évvel ezelőtt játszódik a történet, s én úgy érzem, hogy most, ebben a pillanatban kell ezt igazán komolyan venni! Mindenkinek felnyitni a szemét!

Mindegy, hogy melyik időben élünk. Meg kell, hogy találjuk a mindennapokban a fényt, ami széppé, boldoggá, világossá teszi a pillanatok, amiből összetevődik az a néhány évtized, amit ezen a csodálatos Földön tölthetünk el. Az a fontos, hogy mennyi szeretetet adunk másoknak.

Hiszen jut mindenkinek bőséggel. És nem kerül semmibe!

Biztos vagyok benne, hogy Hetty néni szeretetteljes szavai kiállják az idő próbáját, mint ahogyan a magyar népmesék és minden tanító történet.

Vegyük észre azokat a csodákat az életünkben *most*, amellyel megajándékoztak minket. Tudatosan adjunk másoknak sok-sok csodát.

Nem kell nagy dolgokra gondolni. Hiszen a Váratlan utazásban sem történnek nagy események. Mégis ettől szép és egyszerű.

Igen, olyan, mintha a mi életünkben volna ez a sok apró élmény.

Ahogy látjuk felcseperedni a gyermekeket a sorozatban, úgy fejlődünk mi is. Ha látjuk azt, hogy a gyermekeinknek is többet ad ez a megható történet, ha megtanultak különbséget tenni jó és rossz között, ha nem néznek a televízióban mindenféle ostoba dolgot, már elégedettek és boldogok lehetünk. Sőt, egészen biztosak lehetünk abban, hogy a következő nemzedéknek csak az értékes dolgokat adják át.

Akkor az ember nem töpreng azon, hogy mi a csodát keresünk itt...

Ha megtanítjuk a gyermekeinket arra, hogy ne adják fel a gyermekkori álmaikat, hiszen az az ő küldetésük, a feladatuk. Ne hagyják, hogy a mindenféle elvárások, félelmek lefaragják róluk ezeket az értékeket.

Hetty néni csodálatos példát mutat erre. Érdekes erre figyelve végignézni egyszer a sorozatot, tudatosan meglátni a szarkazmusa mögötti szeretetet. Az önfejűsége sokszor tényleg bosszantó és nevetséges, de elgondolkoztunk-e már azon, hogy mi hányszor viselkedünk így?

Vegyünk példát Hetty Kingről, aki le tudta győzni önnön belső lehúzó érzéseit, és úgy tudta útjára engedni szeretteit, hogy közben egy láthatatlan aranyszállal odakötötte őket az igazi otthonukhoz, amely többé már nem béklyó, és nem is lesz az soha.